

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

12 юли 1973 година*

„Митническа стойност”

По дело 8 - 73

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда, съгласно член 177 от Договора за ЕИО от Bundesgerichtshof (Германия) в производството, висящо пред този съд между

Hauptzollamt Bremerhaven, подпомаган от Федералния министър на финансите, като встъпила страна,

и

Massey-Ferguson Gmbh Kassel,

относно валидността на Регламент ЕИО № 803/68 на Съвета относно стойността на стоките и, на второ място, относно тълкуването на член 11, параграф 2, буква б) от същия регламент,

СЪДЪТ,

в състав: г-н R. Lecourt, председател, г-н R. Monaco и г-н P. Pescatore, председатели на състав, г-н A. M. Donner, г-н J. Mertens de Wilmars, г-н H. Kutscher, г-н C. O. Dalaigh, г-н M. Sørensen (докладчик) и г-н A. J. Mackenzie Stuart, съдии,

генерален адвокат: г-н A. Trabucchi,

секретар: г-н A. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

1. С Определение от 23 януари 1973 г., постъпила в Съда на 19 февруари, Bundesfinanzhof (Федерален финансов съд) е отправил по смисъла на член 177 от Договора за ЕИО, два преюдициални въпроса относно валидността на тълкуването на Регламент № 803/68/ЕИО на Съвета от 27 юни 1968 г. (ОВ L 148, стр. 6) относно стойността на стоките за митнически цели.

По първия въпрос

---

* Език на производството: немски.

2 С първия въпрос, се пита дали правната обосновка на регламента може да бъде намерена в член 235 от Договора, на който той се основава, или в някоя друга разпоредба от Договора.

3. В първото съображение на регламента се посочва, че той е приет по силата на „Договора за създаване на Европейската икономическа общност, и по-специално, член 235 от него”.

Следователно, е уместно да се разгледа най-напред въпроса дали този член представлява достатъчна правна основа.

Член 235 дава правомощия на Съвета да приеме подходящите разпоредби, ако дадено действие на Общността изглежда необходимо за осъществяване, предвид целите на функциониране на общия пазар, една от целите на Общността дори, когато Договорът не е предвидил необходимите правомощия.

Създаването на митнически съюз между държавите-членки е една от целите на Общността по смисъла на член 3, букви а) и б) от Договора.

Функционирането на митническия съюз изисква задължително определяне на единна митническа стойност на стоките, внесени от трети страни, така че нивото на защита, осигурено от Общата митническа тарифа да бъде едно и също в цялата Общност.

Едно такова единно определяне не е резултатът от факта, че всички държави-членки са страни по Конвенцията за митническата стойност на стоките, подписана в Брюксел на 15 декември 1950 г., така че разпоредбите на тази конвенция оставят на договарящите се държави право за изменение що се отнася до някои специфични точки.

Начинът за сближаване на законодателствата посредством директиви, постановен в член 100 от Договора, не може да представи достатъчно ефективно решение на въпроса, и следователно е уместно да се разгледа въпроса дали разпоредбите относно установяването на митническия съюз и на общата търговска политика са могли евентуално да предоставят на Съвета адекватно основа за действие.

4 Ако е вярно, че ефективното функциониране на митническия съюз оправдава тълкуването в широк смисъл на членове 9, 27, 28, 111 и 113 от Договора и на правомощията, предоставени на институциите съгласно тези разпоредби, за да може да им се даде възможност да контролират последователно, посредством автономни, както и конвенционални мерки, външния търговски обмен, няма причина Съветът законно да отсъди, че пристъпването към производството по член 235 е обосновано в интерес на правната сигурност. Освен това, въпросният регламент е приет по време на преходния период.

Поради специфичните изисквания на член 235, това действие не може да бъде критикувано, тъй като, при тези обстоятелства, правилата на Договора относно изпълнението на решенията на Съвета или относно разделението на правомощията между институциите не трябва да бъдат пренебрегнати.

5 Не е оспорван фактът, че при приемането на Регламент № 803/68 процедурата, постановена от член 235 е следвана по подходящ начин.

6 Следователно този регламент, който е юридически основан на член 235 от Договора, при разглеждането на поставения въпрос не е съдържал елемент, който може да засегне законността на този член.

По втория въпрос

7. С втория въпрос относно тълкуването на член 11, параграф 2, буква б) (Втори клон на алтернативата) от Регламент № 803/68, се поставя проблема дали трябва „друга цена с определен размер е фиксирана между продавача и купувача, или други купувачи, за плащане в брой”, или е достатъчно следващото плащане да включва такса за кредита.

8. В резултат от разпоредбата, която е предмет на спора, цената, която трябва да се вземе предвид при определянето на митническата стойност, в случай на разсрочено плащане, е цената по следващо плащане, ако не е предвидена отстъпка за плащане в брой или ако съществуването на различна цена за плащане в брой не е доказано в митническия отдел.

9. За целите на тълкуването на тази последна разпоредба, уместно е да се вземе предвид нейната цел установяване стойността на стоките, изразена в определена сума, която може да се вземе като основа за изчисление на митото, което трябва да бъде наложено върху стоките.

Следователно, различната цена, чието съществуване може да бъде доказано при необходимост, трябва да може да бъде изразена в цифри.

Това не е само защото цената при следващо плащане съдържа такса за кредит и поради отсъствието на каквото и да било правомощие за купувача или другите купувачи при аналогични условия да изпълняват своите задължения към продавача като плащат преди договорения срок специфична цена, по-ниска от цената, определена за следващото плащане.

10. Националната юрисдикция трябва да даде оценка във всеки един от тези случаи дали е или не е предоставено доказателство за съществуването на различна цена в рамките на значението, посочено по-горе.

11. Следователно е уместно да се отговори на поставения въпрос, че не е достатъчно като доказателство за съществуването на цена, различна от цената за следващото плащане, да се покаже, че цената, която се дава за следващо плащане включва таксите за кредит. Това което трябва да се докаже е съществуването на друга определена цена, за която купувачът или купувачите при подобни обстоятелства са оправомощени да установят в случай на плащане преди договорения срок.

По съдебните разноси

12. Разходите, направени от Съвета и Комисията на Европейските общности за представяне на становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред Bundesfinanzhof, последната следва да се произнесе по съдебните разноси.

По изложените съображения,

след като изслуша пледоариите;

след като изслуша доклада на съдията-докладчик;

след като изслуша доводите на Massey-Ferguson GmbH, Съвета и Комисията на Европейските Общности;

след като изслуша становището на генералния адвокат;

като взе предвид Договора за създаване на Европейската икономическа общност, по-специално членове 3, 9, 27, 28, 100, 113, 177 и 235;

като взе предвид Регламент №803/68 на Съвета от 27 юни 1968 г. относно стойността на стоките за митнически цели, по-специално член 11;

като взе предвид Протокола относно статута на Съда на Европейската икономическа общност, по-специално член 20;

като взе предвид Процедурния правилник на Съда на Европейската икономическа общност;

Съдът,

като се произнася по въпросите, поставени от Bundesfinanzhof с Определение от 23 януари 1973 г., реши:

1. Регламент (ЕИО) № 803/68 на Съвета от 27 юни 1968 г. относно стойност на стоките за митнически цели намира своята юридическа обосновка в член 235 от Договора и разглеждането на поставения въпрос не разкри нищо, което да засяга валидността на този член.

2. Член 11, параграф 2, буква б), (втори клон на алтернативата) от упоменатия регламент трябва да бъде тълкуван, така че не е достатъчно, за да се оправдае съществуването на цена различна от цената за следващото плащане, а да се покаже че цената, която трябва да се заплати при следващото плащане включва кредитните такси. Това, което трябва да бъде доказано е съществуването на цена, различна от вече определената от купувача или купувачите при сходни обстоятелства преди договорената дата.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 12 юли 1973 година.

Подписи